

ZTROSKOTÁNÍ

První kapitola

„Pane Bože, prosím tě, moc tě prosím, zabij ho!“

Nahlas vyslovená slova se rozlehla v prostorné koupelně, odrazila se od béžových kachliček a plnou silou skočila zpět na hlavu mladé ženy, která je vyslovila. Zvuk vlastních myšlenek v uších ji vylekal. Strnula v polovině pohybu, ruka s kartáčem jí klesla k boku. Cítila, jak se jí derou slzy do očí.

Petra zamrkala a zhluboka se nadechla. Hruď měla sevřenou silným tlakem, který přicházel zevnitř a připadalo jí, že ji chce roztrhnout. V myšlenkách, které se jí točily hluboko v mozku, schované před okolním světem, jí ta slova ani prosby tak hrozné nebo šílené nepřipadaly. Dokonce by se dalo říci, že ji svým způsobem uklidňovaly, dávaly jí směr, dodávaly sílu a energii. Teprve, když uslyšela, jak ve skutečnosti zní, dolehly na ni v celé své obludnosti.

Polkla, a zavrtěla hlavou. Je ale v právu! Nechce nic jiného, než spravedlnost. Má snad nárok na štěstí a slušný život jako každý jiný člověk. Její děti, její rodina má nárok na lepší budoucnost...

Sehnula se a položila kartáč na zem, vedle sprchy. Sepjala ruce, pozvedla hlavu a svůj pohled upřela na malé střešní okénko uprostřed stropu prostorné koupelny.

„Já už nemůžu dál,“ zašeptala. „Pomoz mi, prosím. Nic jiného po tobě už roky nechci, a nikdy chtít nebudu. Prosím tě, vezmi ho a vymaž ho z téhle planety. Nebo alespoň z našeho života.“ Sklonila hlavu a zavřela oči.

Po několika minutách popotáhla a hřbetem ruky si otřela špičku nosu. Znovu se zhluboka nadechla a uvědomila si, že sevření a tlak povolily. Pocítila náhlý nával energie, téměř euforii. Temné myšlenky zmizely. Problém se zdál být menší, naděje na dosah ruky.

Poupravila si několik pramínků tmavě hnědých vlasů, které se jí uvolnily z culíku. Pousmála se, zvedla z podlahy kartáč a pustila se s novou chutí do drhnutí spár mezi dlaždičkami.

Za necelou čtvrt hodinku sprcha i zbytek koupelny jen zářily čistotou. Lesní vůně čisticích přípravků se rozložila ve vzduchu, na zrcadlech nebyla ani jediná šmouha, na podlaze ani smítko. Spokojeně si broukala melodii své oblíbené písničky „We Are The Champions“, a začala pomalu procházet dalšími dvěma koupelnami a čtyřmi ložnicemi ve druhém patře rozlehlého domu. Občas uhladila přehoz na posteli nebo pootočila hračku na polici, ale celkově byla spokojená.

Sešla po dřevěných schodech do spodního patra, a i tady prošla všemi místnostmi. Oba obývací pokoje vypadaly jak z magazínu, jako by tady nikdo nežil a nikdo v nich nikdy neseděl. Krby byly čistě vymetené, a byla v nich připravená nová, úhledná hromádka polínek na večer. Srovnané a naklepané

tmavě hnědé a rudé polštáře, vyšíváné zlatou nití, zdobily béžově laděná křesla a gauče. Mahagonové dřevo skříněk a stolků se lesklo ve svitu poledních paprsků, které se dovnitř prodraly skrz krajkové, rovněž béžové záclony.

Jídelnou prošla jen v rychlosti. Nebyla příliš často používaná, ráno jen musela smést na podlaze pár drobečků od snídaně. Prostorná herna působila klidným a organizovaným dojmem. Knížky, hračky i společenské hry byly srovnány v bílých, vestavěných policích do komínků, a na tlustém, tmavě modrém koberci zbyly jen pravidelné rýhy po vysavači.

Zamířila do kuchyně, kde se v dřezu povalovalo pár kousků nádobí, a na lince i na zemi zahlédla pár kukuřičných lupínků. Opatrně je překročila, otevřela lednici a vyndala z ní malý balíček. Měla v něm připravený tmavý toastový chléb s burákovým máslem, jablko a pár mrkviček. Vyndala si i lahev vody, a vyšla s celým svým obědem v rukách na verandu. Usadila se pohodlně do vypolštářované lavičky – houpačky, natáhla si nohy před sebe, a rozbalila si jídlo na svém klíně.

Ukusovala po malých soustech, aby si tu pohodu a nádherný výhled co nejlépe vychutnala. Bylo příjemné podzimní teplo, žádné vlhké vedro jako v letních měsících. Zároveň ale občas zafoukal i chladný vítr, jako by jí chtěl připomenout, že tento idylický podzim nebude trvat věčně. Vzpomněla si na mlhavá a deštivá rána touto dobou v horách v dalekých Čechách, kde ještě před sedmi lety postávala s dětmi ráno v půl sedmé na autobusové zastávce, ve tmě, celá promrzlá, a ucítila, jak se slabě otřásla. Depresivní podzim byl jednou z mála věcí, po kterých se jí tady na druhé straně Atlantiku nikdy nezastesklo.

Listí na stromech kolem ní bylo krásně vybarvené a již značně prořídle, trávník byl ale stále sytý zelený a plný síly. Ze zadní zahrady viděla skrze stromy i do perfektně upravených zahrad sousedů, a mohla zahlédnout i části jejich domů, což bylo v létě přes zelenou záplavu prakticky nemožné. Mnozí sousedé tady sdíleli zahradníky, a tak byla jejich okrasa, přes veškerou divokou krásu a jednoduchý půvab, trochu jednotvárná. Rostly jim stejné stromky i keře, zahradami vedly stejně dlážděné cestičky, které byly lemovány stejnými růžemi. Na jaře před domy žloutly stejné mraky stejných tulipánů, v truhlících se bělely stejné muškáty.

I samotní milionáři v luxusní čtvrti Mission Hills města Kansas City jí připadali stejní. Ve stejně drahých oblecích a nablýskaných sportácích, se stejně štíhlými, blondatými manželkami a stejně nažehlenými dětmi na ni působili napůl uměle a napůl jako by sem právě vystoupili z nějakého docela nudného filmu z Hollywoodu. Nejzvláštnější na tom ale bylo, že i bohaté rodiny černochů či asiátů na ni působily úplně stejně, i ony tu nějak zbělely a zplastikovatěly.

Hlasité zadrnčení venkovního zvonku ji vytrhlo ze zamyšlení. Polekaně vyskočila, shrábla z klína a houpačky igelitový pytlík a ubrousky, a nacpala si je do předních kapes džín. Kdo to může být, přemýšlela. Velmi zřídka se stávalo, že by ji někdo přes den vyrušil. Jednou za čas přišel opravář či řemeslník, ale dnes nikoho nečekala. Před Vánoce občas chodily balíky z internetových obchodů, ale na ty bylo ještě brzy. A zahradník tu byl včera.

Doběhla k předním dveřím a zvědavě přilepila oko na kukátko. Překvapením pootevřela ústa. Stál tam Richard. To bylo neobvyklé, za poslední dva roky ji tu navštívil pouze jednou.

V první chvíli ji napadlo, že bude předstírat, že tu není. Samozřejmě, že to byla hloupost. Její auto stálo na příjezdové cestě před jeho pick-upem, navíc by svou předstíranou nepřítomnost musela později vysvětlovat.

Povzdychla si, a otevřela dveře.

„Ahoj, lásko,“ zamrkal na ni a políbil ji na tvář. „To koukáš, vid? Jel jsem náhodou kolem, a tak jsem si řekl, že se zastavím pro svou ženu a pozvu ji na oběd.“ Proklouzl kolem ní do haly.

„Tak to je smůla,“ odvětila. „Právě jsem dojedla a navíc mám ještě spoustu práce.“

„Tak se na mně aspoň usměj,“ štouchl do ní. „Nejsi snad ráda, že mě vidíš?“

„Ale to víš, že jo,“ odpověděla. „Jen nemám čas, musím vyměnit prádlo v pračce.“ Všimla si, jak ji pár vteřin sledoval temně hnědýma očima, lemovanýma dlouhými a hustými řasami. Připomněla si, jak rychle ji před lety dokázal okouzlit svým uličnickým pohledem, věčně rozcuchanými světle hnědými vlasy a šibalskými úsměvy.

„Tak sebou hoď, já tu na tebe počkám,“ pobídl ji a objal kolem pasu.

„Ale ne, zas tak moc to nepospíchá,“ ujistila ho a lehce ho od sebe odstrčila.

„Bojíš se mě tu nechat samotného?“ zasmál se, otočil se a dlaní zlehka přešel po starožitném věšáku v rohu předsíně. Uchopila jeho ruku do své dlaně a opatrně ji odtáhla od vzácného kousku řezbářského umění. Zároveň zavrtěla hlavou a pokusila se o bezstarostné zachechtnutí.

„Jasně, že ne, ale sám by ses tu asi nudil.“

Prošel chodbou a kuchyní až do prvního obývacího pokoje, a ona ho následovala. Usadil se mezi naducané polštáře do velkého křesla a pobaveně ji pozoroval, jak se ohlíží ke dveřím.

„Richarde, tohle vážně není dobrý nápad. Mohou každou chvíli přijet domů, a bude to trapas. Prosím tě, radši už jdi.“

„Taková pohoda a pohodlí,“ zavrtěl se v polštářích a protáhl se. Natáhl nohy před sebe, zaklonil hlavu a zavřel na několik okamžiků oči. „Stejně to není fér,“ dodal zamyšleně.

„Co jako?“ Otázku vyslovila automaticky, neboť si byla jistá, že odpovědí bude jen další vodopád střízností a nářků. Nemýlila se.

„No že je někdo takhle bohatej a za vodou, žije si jako prase v žitě a má všechno, co si umane. A my furt jen dřeme jak barevný a nemáme nic...“ Povzdychl si a zavřel oči.

„Ale oni taky makají, Jack operuje v nemocnici ve dne i v noci, a ani Elizabeth se díky práci pro charitu pomalu ani nezastaví. To, co mají, si vybudovali vlastníma rukama, takže to fér je.“ Cítila, jak v obličejí červená. Tenhle starý argument ji začínal unavovat.

„A my snad nefachčíme? Já se nestarám? Nedělám pro vás všechno, na co si jen vzpomeneš?“ Rozkládal při svých otázkách rukama na všechny strany, ale výraz jeho obličeje se nezměnil, dokonce ani tón jeho hlasu ne. Jakoby jen automaticky odříkával naučené fráze, za kterými ve skutečnosti nestály žádné emoce. Petra věděla, že opravdu nestojí. Věděla, že jediná emoce, kterou Richard cítí, je jen obyčejná závist, kterou se chabě snaží částečně omluvit a částečně zakrýt.

„Ale to víš, že jo. Dělaš pro nás všechno,“ pronesla smířlivě a mrkla na hodiny nad krbem. Byl nejvyšší čas, aby ho nenápadně nasměrovala k odchodu.

„Vážně bys měl raději jít,“ začala opatrně, ale on ji nenechal domluvit.

„A co ten oběd?“ zeptal se.

„Řekla jsem ti už, že jsem jedla. A navíc nemám čas, Richarde...“

Vyskočil z křesla a ušklíbl se.

„To jsi celá ty! Poslední roky s tebou není nic, žádná zábava! Tváříš se jak stará panna, kdo to má s tebou vydržet!“ vykřikl a než stačila odpovědět, vyběhl ze dveří. Pomalu ho následovala, aby mu dala dostatek času opustit dům. Když za ním zabouchly hlavní dveře, ulehčeně si oddychla, popoběhla k nim a rychle je zamkla. Dokonce se o ně na pár vteřin opřela zády, aby měla jistotu, že se nevrátí.

Pomalým krokem se vrátila do kuchyně a zvedla malou černou kabelku. Otevřela ji, a vyndala plnou hrst čokoládových tyčinek. Snickers, Three Musketeers, Milky Way, všechny ji hřály ve zpoceně dlaní a lákaly k nakousnutí. Vybrala si Snickers, nedočkavě ji rozbalila a s chutí si položila první kousek mezi zuby. Ostatní opatrně uložila zpět. Fyzická nevolnost, kterou ještě před pár minutami cítila, se pomalu rozplývala stejně tak, jako mléčná čokoláda na jejím jazyku. S tou čokoládou se musím začít krotit, pomyslela se. Připadalo jí to, jako by jí ze žaludku nějakou záhadnou cestou putovala přímo do boků a zadku, aby se jí tam každé ráno při oblékání připomněla. A každé ráno Petra čokoládu proklínala, aby se zároveň ve slastném očekávání těšila na svou další denní dávku pěti tyčinek, které jí na chvíli dodaly sladké potěšení a tolik potřebnou energii.

Za další dvě hodiny pověsila poslední šatičky na ramínko v šatně v jednom z dětských pokojů. Byla hotová, dnes to vše zvládla ještě před třetí hodinou. Spokojeně si protáhla bolavá záda a prsty na rukou, do kterých ji občas braly otravné křeče. Na cestě z domu se ještě zastavila v miniaturní koupelně v přízemí, aby si v ní z růžové, téměř púllitrové lahve značky Olay odebrala bělostný kopec krému a vykoukala si v něm od saponátů vysušené a rozpraskané dlaně.

Abyste se dostala na dálnici, musela projet dvanácti bloky honosné čtvrti. Jela pomalu a opatrně, dávala pozor na děti, které se loudaly po chodnicích domů ze školy a občas mrkla do zpětného zrcátka, jestli se za ní nešine v autě hlídkující policista, kterých tady obyčejně v tuto dobu projíždělo jako máku. Po nekonečných deseti minutách odbočila doprava a vjela na šestiproudou dálnici směrem na sever.

Provoz pomalu začínal houstnout, i když bylo teprve kolem tří hodin. Projela několika mírnými zatáčkami, a po deseti minutách spatřila na pravé straně známý nápis „Vítejte v Missouri.“ Rozloučila se se státem Kansas lehkým pokývnutím hlavy, jako se lidé loučí se starými známými, a pokračovala v živé řece aut a kamionů do nitra velkoměsta. Několik mrakodrapů ve středu Kansas City po pravé straně a temná řeka Missouri po straně levé působily klidně a mírumilovně, ale Petra věděla, že velkoměsto vede současně několik životů. Všechny byly zvláštní, jedinečné a svým způsobem vzrušující, ale klidný nebo mírumilovný nebyl žádný z nich.

Ten první začínal každý den, okolo osmé hodiny ránní, kdy ulice města ožily stovkami státních i soukromých úředníků, kteří spěchali ke svým pracovním stolům, jako by na nich závisel běh celého světa. Ve stejnou dobu začali ze svých úkrytů vylézat i bezdomovci a další pochybná individua, která nepříliš nadšeně mžourala do ranního sluníčka po mnohdy probdělé noci, aby se pokusila o první výdělek. Většina nosila kolem krku uvázané nápisy, napsané na kusech starých krabic, na nichž se snažila vystihnout jednou krátkou větou celý svůj zoufalý příběh tak, aby ho kolemjdoucí či kolemjedoucí během několika vteřin na křižovatce při čekání na zelenou stačili přečíst, dojmout se a navíc vytáhnout pár drobných jako malý příspěvek na lepší budoucnost. Na každodenní pohled na pohublé, šedivé a špinavé tváře páchnoucích lidských trosek si většina lidí s normálně vyvinutými emocemi nikdy nezvykne a před očima se jim mihne příšerná představa, že by jednou mohli být na jejich místě. Při každodenním pohledu na nažehlené úředníky a bankéře v naleštěných autech, po ránu vonící čistou postelí, bohatou snídaní a pravidelným manželským sexem se většina bezdomovců každé ráno zasní při představě sama sebe na jejich místě, aby se vzápětí zastyděla za svou realitu.

Stojí na křižovatce proti sobě každé ráno, a oba by nejraději jeden před druhým studem zalezli do kanálu. Naštěstí naši moudří předkové vynalezli v dávné minulosti prostředek, jak se přes podobně nepříjemnou situaci přenést rychle a elegantně. Bezdomec při očním kontaktu nepatrně přikročí blíže k autu. Úředník stáhne okénko a spěšně z něj vyhodí zmuchlanou bankovku, která se neslyšně snese na zem. Bezdomec se k ní rychle sehne a zvědavě ji rozkládá, aby zjistil její hodnotu. Zabije tak několik vteřin, právě dost na to, aby se úředník dočkal zeleného světla a mohl zmizet z místa setkání rychlostí blesku. Nevidí rozklepané ruce ani bezzubý úsměv, zaslechne ale tichá slova požehnaní, která se k němu donesou navzdory opět uzavřenému okénku i silnému protivětru. Právě se uzavřel jeden z nejstarších a nejdokonaljších obchodů na světě. Úředník si za dolar či dva umlčel pocity viny za to, že se má o něco lépe než lůza na ulici a zároveň získal skrze letmé požehnaní neurčitý příslib, že to tak zůstane i nadále. Bezdomec naopak získal za pár obyčejných slov svůj první výdělek, který mu dodá pocit sebevědomí a důstojnosti pracujícího člověka, a přehluší všechny negativní emoce až do okamžiku, kdy je pro dnešek s konečnou platností utopí v první lahvi piva či skleničce pálenky.

Další život středu velkoměsta začíná jen o pár hodin později, kdy se otevírají dveře nesčetných obchůdků a restaurací. Většina z nich je otevřena dlouho do noci, a ráno nikdo do nového dne nespěchá. Majitelé vědí, že až do doby oběda jsou hosté spíše vzácností.

Okolo jedenácté hodiny začínají přijíždět i pojízdné vozy s občerstvením a rozmanitou kuchyní z celého světa. Zákazníci, úředníci i obchodníci u nich tvoří dlouhé, pestré fronty, aby si objednali mexická burita s hovězím a fazolemi, řecký salát, italskou pizzu, čínské nudle s krevetkami nebo místní kovbojské hamburgery. Zpoza rohu se připotácí starý černoš s krabicí plnou ledu a plechovk koly. Nabízí je za padesát centů, tedy o dvacet pět centů levněji než pojízdné kuchyně. Během dvaceti minut má vyprodáno, a radostně odběhne. Nikdo neví, jestli se opět vrátí s další krabicí, nebo jestli běžel svůj výdělek propít do nejbližšího baru. Po pravdě řečeno, nikoho to ani nezajímá.

Okolní obchůdky a restaurace se postupně nesměle plní, ale není slyšet žádný velký hluk a většina ulic stále zeje prázdnotou. Střed města zůstává po dobu celého odpoledne tichý, jakoby ospalý. Když úředníci a obchodníci úderem páté odpoledne opouštějí banky a úřady, těší se, jak z této nudné části města co nejrychleji vypadnou směrem ke svým domkům ve čtvrtích za městem.

I město čeká. Předstírá nudu a řád, protože ví, že s úředníky a podobnými panáky není radno si zahrávat. Není rozumné se před nimi moc ukazovat, není žádoucí se s nimi stýskat mimo nejnnutnější úřední či obchodní jednání.

První prostitutka, první narkomani a první členové všech možných, podivných uskupení se začínou objevovat ve chvíli, kdy zmizí z dohledu posledních pár úředníků. Město se rychle probere z odpolední siesty a chce se bavit.

S přibývajícím časem sílí i hluk smíchu, cinkání sklenic a šum hlasů. Se stmíváním se ulicemi rozléhá směsice hudby všech žánrů, na jaké si člověk jen vzpomene. V několika restauracích hrají rockové kapely, před jinými se sejdou hráči jazzu. Na jednom rohu brnká osamělá dvojice hippies na kytaru melodie šedesátých let, za dalším rohem tečou slzy do piva zákazníkům u tklivé country. Ve výklencích se tiše dohadují podnapilí řemeslníci s ještě podnapilejšími prostitutkami, a při projížděce policejního auta rychle předstírají, že hledají něco důležitého v louži na chodníku. Hudba, hlasy, dobrá nálada a levný sex přežívají až do časných ranních hodin, kdy se město opět převlékne do ctnostného hávu, aby uvítalo první bezdomovce a úředníky.

I když Petra za posledních pár let alespoň letmo všechny tyto životy středu velkoměsta poznala, lákal ji jen jeden z nich. Toužila být jednou z těch úředníků či obchodníků, kteří mají město pevně ve svých rukách celý den. Toužila vyměnit velká trička a elastické kalhoty za elegantní sukně a blůzičky, přála si každé ráno vykupovat vlastní pocity hořkosti zelenými bankovkami a slyšet požehnaní od bezdomovců. Pracovala, učila se a zase pracovala, protože si byla jistá, že díky dřině a úsilí svého snu v brzké době konečně dosáhne.

Přejela po dlouhém železném mostě řeku Missouri a zamířila po dálnici na sever. Okolí dálnice se rychle měnilo. Nejdříve minula kasina a skladiště na břehu řeky, ale za minutku nato komerční zóna skončila, a začaly se objevovat nespočetné čtvrti převážně dřevěných rodinných domků s malými zahrádkami a roztroušené obchody či jídelny rychlého občerstvení, území obyčejné pracující střední třídy. Na pátém exitu sjela z dálnice a za pár minut zastavila před budovou školky.

„Maminko, tady jsem!“

Verunka poskakovala za plotem zahrady a zuřivě mávala, jako by měla strach, aby ji Petra náhodou nepřehlédla. Opětovala její pozdrav, a zároveň otočila oči v sloup. Její roztomilá dcera, kterou ráno vykoupanou a voňavou navlékla do růžových šatiček a které upletla ze světlých, dlouhých vlásků dva copánky s mašličkami, vypadala odpoledne více jako tulák než princeznička. Vlasy měla rozčuchané, jednu mašličku ztratila a druhá držela jen silou vůle na posledním pramínku vlasů. Šaty měla nad černými koleny ušmudlané a zmuchlané, tváře zpocená a zarudlá, a nad rty zůstal vymalovaný hnědý knírek od kaka.

„Zapívej mi naši písničku,“ požádala ji Verunka v autě, když vyjížděly z parkoviště.

„Dnes ne, stejně neumím zpívat,“ namítla Petra. Verunka se ale nevzdávala lehce.

„Prosím, jen jednou jedinkrát!“

Petra si povzdychla a začala falešně vykřikovat:

„You are my sunshine,

My only sunshine,

You make me happy...“

„Ty jsi taky moje sluníčko,“ smála se Verunka. „Jsi ta nejdobřejší máma, jakou znám! Mám tě a tátu nejradši na celém světě!“

„To já vím,“ odpověděla Petra tichým, trochu přeskakujícím hlasem.

V menším, dřevěném domku na konci tiché ulice vyřvávala na plné kolo televize. Petra se k ní hned po otevření dveří rozeběhla skromně zařízenými místnostmi, aby ji rychle vypnula. Těsně před obrazovkou se na vteřinu zarazila. Záběry kamer z pohřbu princezny Diany ji dojaly i dnes, i když je za posledních několik týdnů, které uběhly od samotného pohřbu, zahlédla nejméně stokrát. Chvilku mlčky sledovala pohřební průvod, ale nakonec stiskla černé tlačítko a pokojem se rozhostilo ticho. Chudák Diana, jistě jí nepřišlo ani na mysl, že se nedožije nového tisíciletí. Stačí chvilka a vše, co si člověk naplánoval do budoucna, ztratí smysl a zmizí navěky.

„Kde jste všichni? Musíme se pustit do večere!“ zahlaholila, aby zahlasila pochmurné myšlenky.

Místo odpovědi uslyšela zaskřípění dveří dětských pokojů. Přicházeli šouravým krokem, aby pomohli s vařením, a ona tím pádem získala nejméně půl hodiny jen sama pro sebe.

„Dnes jsou špagety!“ zavolala na blížící se postavy, a zaběhla do koupelny. Hlasitě zabouchla dveře, zapálila svíčku na okně, zahaleném do světlého květinového závěsu, zhasla světlo a vysíleně se svezla na podlahu. Opřela se zády o zeď a zavřela oči.

Druhá kapitola

Seděla na chladných dlaždicích několik minut a pomalu, zhluboka dýchala. Dovnitř a ven. Vědomě sledovala, jak jí vlažný vzduch vtéká do plic a pomalu je naplňuje, jak se plíce na vrcholu na zlomek vteřiny zarazí a jak z ní oteplený dech stejně pomalu uniká. Rozprostřel se v ní vnitřní klid, téměř cítila, jak v ní utišující energie proudí a jak ji kolébá.

Opět se pomalu nadechla a v duchu poděkovala za tyto vzácné okamžiky, kdy měla čas jen na sebe, kdy mohla jen tak sedět na podlaze a jen tak si dýchat.

Za dveřmi se ozval šramot. Petra vyskočila, napřímila se a sfoukla svíčku na parapetu malého okénka, vedoucího do zahrady za domem. Rozsvítila hlavní světlo, pustila si do umyvadla studenou vodu, spěšně si opláchla zarudlý horký obličej a upravila si několik pramínků vlasů, které se osvobodily z nedbalého culíku a trčely na obou stranách jejího obličje.

Potichu otevřela dveře a vykročila do tmavé chodby. V ten okamžik si uvědomila, že na zemi před koupelnou leží překážka, o kterou buď zakopne nebo na ni stoupne, protože zastavit se nebo ji překročit v tento okamžik již nebylo možné. Instinktivně se snažila prodloužit svůj krok. Poskočila na jedné noze, a tak se jí o překážku podařilo zavazit jen slabě patou. Zároveň však ztratila rovnováhu a od pádu na zem ji zachránila zeď na druhé straně chodby, o kterou se s hlasitým žuchnutím opřela.

„Au, tys mě kopl do hlavy!“ zaprotestoval vysoký hlásek zdola.

„Verunko, kolikrát ti mám říkat, aby sis nelehala na zem přede dveřmi! Jednou tě někdo zašlápně.“

„Ale já jsem tu na tebe čekala, mami. Proč chodíš tak často do koupelny? Jsi tam dlouho a potmě.“

„Ale ty brepto, byla jsem tam jen minutku,“ zasmála se Petra a zvedla dcerku ze země. Políbila ji na čelo a na několik vteřin si přitiskla její drobné tělíčko k hrudi.

„Honem, pomůžeš mi prostřít k večeri, ať máme všechno hotové než přijede tatínek z práce.“

Příprava večere byla v kuchyni v plném proudu. Nejstarší, devatenáctiletý David, cedil v dřezu špagety, třináctiletý Marek právě vyndával z trouby rozpečenou bagetu, bohatě potřenou česnekem a posypanou sýrem, a devítiletý Pavlík se hrnul do jídelny s velkou mísou salátu.

„Veroniko, pospěš si s příbory a ubrousky. A mami, mohla bys dochutit omáčku?“ zavolal David. Sám vyndal z lednice parmezán a pustil se do strouhání.

„Díky, kluci, máte to u mně. Dnes bych to sama nestihla, jste můj poklad.“

„Na to jsi přišla až teď?“ Marek si neodpustil škádlivou poznámku, aby poté utíkal z dosahu matčiny utěrky, kterou se po něm ohnala.

Dochutit omáčku a přidat do ní oregano, bazalku a rozmrazené a ohřáté masové kuličky byla pro zkušenou kuchařku otázka minuty. Přidala i nakrájená rajčata a houby z konzervy, aby ji více zahustila. Nasála vůni, zamíchlala a ochutnala. S výsledkem byla spokojená.

Kluci s Verunkou mezitím prostřeli a připravili limonádu z prášku. Petra se otočila a zamířila k myčce. Pavlík k ní tiše přiběhl a přejel jí prstama po zádech. Hlasitě se rozesmála a zároveň mu pohrozila. Pavlík se ale dobře bavil, a i když byl od ní vzdálený několik kroků, natáhl obě ruce před sebe a naznačoval, že ji opět polechtá. Ostatní děti se k němu s hlasitým smíchem přidaly. Petra se neodvážila znovu se otočit zády ke čtyřiceti kmitajícím prstům.

„Bu-de mu-če-ní,“ ozval se Marek. Ostatní se přidali, a za hlasitého skandování se k ní pomalu přibližovali.

„Jste jako divoši v pralese, nechte mě, budu křičet!“

Lapala po dechu, jak se snažila zastavit vlastní hlasité pochechtávání, ale nedařilo se jí to.

„Tak co máme dneska k večeři?“ ozvalo se hlasitě od hlavních dveří do domu.

Všichni zmrzli na místě. Vnitřní poplašné zařízení Petru varovalo. Jako nepočítané tolikrát v minulosti, její instikty reagovaly dříve, než její smysly dokázaly zaznamenat i jen malý náznak blížícího se konfliktu. Zhluboka se nadechla a začala rychle zkoumat, proč se jí třesou ruce. Nedokázala si odpovědět, ani případné nebezpečí vyhodnotit. Nebyla si jistá, jak reagovat, v minulosti jí jak instinkt, tak vědomí zradily již mnohokrát.

Richard vyřkl otázku, zatímco si v předsíni zouval boty a svlékal bundu. Jeho hlas byl veselý a na tvářích se mu rozprostíral široký úsměv. Když si srovnal boty do botníku, napřímil se a trpělivě čekal na odpověď.

„Italskou kuchyni,“ Petra se také usmála. Pak se rychle otočila a zaběhla zpátky do kuchyňky dokončit poslední přípravy.

„Jakou italskou kuchyni? Lasagne? Pizzu? Tos mi toho řekla...“

„Špagety s omáčkou!“

Jeho úsměv, který si doposud udržoval na obličeji, se rozplynul do ztracena. Místo toho se nepatrně zakousl do spodního rtu. Již neodpověděl. Nic nenamítal. Ticho bylo nejhorší, to věděla Petra až moc dobře. Kluci také. Nervózně se na ni podívali.

Verunka ho mezitím zkoumavě sledovala ode dveří kuchyně. Ve chvíli hrobového ticha, kdy ostatní teprve vyhodnocovali situaci nebo hledali očima cestu k ústupu, nejmladší členka rodiny zareagovala nejrychleji.

„Tatí, ty jsi doma!“ zavolala a rozběhla se k němu, aby se s ním přivítala.

Při pohledu na dcerku jeho zachmuřený výraz zmizel. Znovu se usmál, a tentokrát se mu nepatrný odraz radosti objevil i v temných očích. Přitiskl si ji krátce k sobě a dal jí na tvář mlaskavou pusou. Poté se ztratil v koupelně, aby si umyl ruce.

„Myslíš, že je naštvaný?“ zašeptal Pavlík.

„Nevím, asi jo. Pomozte mi rychle nachystat stůl.“

Když se Richard opět vynořil z koupelny a přišel do jídelny, všechny děti už seděly kolem stolu, a v tichosti na něj čekaly. Dokonce i šedivý kocour Sebastián seděl způsobně u své misky u zdi. Richard se pousmál. Petra dobře věděla, jak si na tyto chvílky potrpěl. Tmavovlasí David s Markem seděli na jedné straně a blondáček Pavlík s Verunkou na té druhé. Talíře, skleničky i příbory byly vzorně srovnané, a mísy se studeným salátem a kouřícími špagetami lákaly, aby se do nich hladová rodina s chutí pustila. Petra právě položila na stůl velký talíř s voňavými česnekovými toasty se zapečeným sýrem a usadila se v čele stolu hned vedle dveří do kuchyně.

Na Richardův pokyn si popřáli dobrou chuť a začali si způsobně nakládat jídlo na talíře. Nikdo nepromluvil ani slovo. Richard nesnášel hovory u prostřeného stolu. Nesnášel je stejně jako i jiné zvuky, kterým se ale občas hlavně děti nevyhnuly.

„Přestaň škrábat tou vidličkou do talíře, Pavle!“

„Promiň, tati,“ Pavlík se podíval na Petru. Ta jen nadzvedla obočí.

„Musíte u toho tak mlaskat?“ pokračoval Richard.

Nikdo neodpověděl, ale všichni zpomalili tempo žvýkání. David se pokusil opatrně polknout a zakuckal se. Richard mu věnoval jeden ze svých útrpných pohledů, zatímco Marek ho několikrát udeřil do zad. David se zhluboka nadechl a napil se vody, ale do dalšího sousta se nehrnul.

Napětí v místnosti se pomalu stupňovalo. Petra cítila rostoucí knedlík v krku, který jí znemožňoval spolknout její stále první sousto. Převalovala ho v ústech ze strany na stranu, odložila příbor a složila obě ruce do klína, aby ostatní neviděli, jak se jí třesou. Dýchala zhluboka a pomalu, ale přesto cítila pálivě horkou vlnu, která se zrodila kdesi v oblasti žaludku, jak se jí bleskově rozlévá po těle, přes paže a nohy až do samých konečků prstů. Jako vždy ji to naprosto ochromilo.

Dokázala na vteřinu pozvednout zrak a zkontrolovat děti. Všechny se už posunuly na okraje židlí, připraveny s sebou plácnout pod stůl. Tiše, rychle a hlavně nenápadně.

Richard jim nevěnoval žádnou pozornost, soustředil se na plný talíř před sebou. Na rtech se mu objevil nepatrný úsměšek. Zabodl vidličku do masové koule a strčil si ji do úst. Zavřel oči a začal pomalu žvýkat, ale téměř okamžitě se zašklebil a s hlasitým prsknutím vyplivl sousto zpět na talíř.

Děti se přikrčily a posunuly se ještě o kousek blíže na okraj svých židlí. Všichni zadrželi dech.

„No to je hnus!“ zasyčel Richard.

„Proč nevaříš jako dřív?“

Petra se nadechla. Musela hbitě odpovědět v naději, že se dá lavina ještě zastavit, dokud je čas. Musela se pokusit o odvrácení toho, co se jí za posledních čtrnáct let ještě nikdy odvrátit nepodařilo.

„Přišla jsem domů z práce teprve před půlhodinkou a za pár minut musím zase běžet do školy. Prostě to všechno těžko stíhám.“ Slyšela, jak její vlastní slova, upřímná a pravdivá, zní pod jeho zkoumavým pohledem nepřirozeně, jako zoufalý pokus o trapnou výmluvu.

„Aha, takže ty si neumíš udělat čas ani na svou vlastní rodinu? Nebo si to neumíš pořádně naplánovat? Je teprve středa, na vaření jsi měla čas celou neděli, ale to jsi taky odflákla a raději ses dvě hodiny hrabala v zahrádce. Alespoň to ale, děti, slyšíte! Je jí přednější trajdání do té její prej školy než aby se o vás starala...“

Richard se odmlčel a rozhlédl se kolem sebe. Nikdo se neodvážil ani nadechnout, nikdo mu nechtěl dát sebemenší záminku. Petra jen zírala na ubrus před svým talířem, jako by se z něj snažila vyčíst odpověď nebo omluvu. Cítila, jak se chvěje. Byla si plně vědoma každého čtverečního centimetru svého těla, napovrchu i uvnitř, připraveného vyskočit, utíkat nebo bránit svá mláďata, podle toho, jak se situace dále vyvine.

V tomto okamžiku již neměla šanci valící se lavinu zastavit. Když se bude bránit, bude chtít vysvětlit, že musela uklidit shrabané listí, bude to špatně, protože mu bude odmlouvat. Když se bude kát a omluví se, že se dostatečně nesnaží, vynadá jí do lenochů a slepic bez mozku, a i to bude pro něj důvod se rozčítit. Když slíbí nápravu, rozčítí ho ještě více, protože po tolika letech manželství by snad už měla znát své povinnosti a mít k němu ohledy. V každém případě ji ale nařkne, že málo zaměstnává děti, že je jen rozmazluje, a že se jí to jednou vrátí.

A toho se obávala nejvíc. Jeho zlost se přesměruje na děti, hlavně na starší kluky. Musí si za každou cenu udržet jeho pozornost, musí ho od dětí nějakým způsobem odlákat. Nadzvedla ruce a prsty zaryla do okraje stolu, aby se přidržela při vstávání na oslabené nohy, které jí v tu chvíli připadaly jako ochrnuté.

V tu chvíli Richard nadzvedl plný talíř před sebou a s hlasitým třísknutím ho překlopil. Špagety, rudá omáčka i kusy masa se rozléty po stole i okolí. Sebastián nadskočil a několika rychlými skoky zmizel v ložnici.

Pavlík zareagoval jako první. Na nic dalšího nečekal a bleskově zajel pod stůl. Chytil Verunku za nohy a naléhavě za ně zatáhl. Verunka sklouzla ze

židle po bavlněných šatičkách rychleji než čekala, a dopadla na zem s pořádným žuchnutím. Do očí se jí vedraly slzičky, ale ani je nevnímala a tiše si třela naražený bok. Přitiskla se těsně k Pavlíkovi.

Richard se mezitím zvedl a začal vysypávat salát z mísy na koberec vedle stolu. David a Marek plíživě opustili svá místa a přitiskli se zády ke zdi. Odejít, stejně jako Petra, se neodvážili.

„Na tyhle... sračky vám kašlu,“ křičel Richard, bral jeden talíř za druhým a házel je proti zdi vedle stojících kluků. Ti se ani nepohnuli, jen obličej jim náhle zbělely a téměř splyývaly s pozadím.

„Mám snad právo se po práci pořádně najíst, mám právo na klid a poslušnost za vše, co pro vás dělám! Jednou... jednou se tady z vás všech zblázním!“

Jeho křik a vytřeštěný pohled naznačoval, že to jednou je možná daleko blíž, než se odvážili doufat. Možná ho zavrou do blázince a svět bude zase normální. Škoda jen, že si to normálně vlastně sotva pamatovali.

Petra se probrala z chvilkového ochromení, které na ni při jeho řádění dolehlo, vyskočila od stolu a přistoupila k němu.

„Prosím tě, přestaň, vždyť se ani nenajedli!“ oslovila ho tichým, konejšivým hlasem a zlehka se dotkla jeho ramene.

Richard se prudce otočil. Jeho oči byly vypouklé a jediné, co v nich viděla, bylo čiré šílenství. Nedíval se ani na ni, ale jakoby skrze ni, jako by ji vůbec nevnímala. Zalila ji vlna chladného potu.

„Slyšíš? Prosím tě, ať jim něco neuděláš!“ Konec výkřiku téměř vypískla leknutím. Jeden z talířů se roztrhl o zeď jen pár centimetrů od Davidova ramene.

Richard zareagoval jako šelma, kterou někdo vyruší z útoku na svou kořist. Obrátil svou pozornost od talířů a dětí a otočil se na tu, která se ho opovážila vyrušit. Levou rukou chytil Petru za loket a přitáhl si ji blíž. Pravou ji náhle plesknul přes tvář a pak ji od sebe odhodil proti zdi.

Rána do hlavy byla omračující natolik, že si ani neuvědomila, že už nestojí, ale leží v klubíčku na zemi. Když se znovu vzpamatovala, slyšela jeho nadávky. Ze své polohy zároveň zahlédla třesoucí se děti pod stolem. Vykouzila a odeslala jim rychlý, nepatrný úsměv.

Pavlík položil Verunce dlaně na uši a přitáhl si její hlavu na svou hrud.

David se ve stejném okamžiku rozběhl proti Richardovi. Marek ho následoval. Richard se zarazil, jako by nemohl jejich opovázlivosti uvěřit. Do konce o několik kroků couvl.

Oba kluci se těsně před ním zastavili. Dýchali rychle a povrchně, obličej jim zčervenaly, oči se jim leskly. Marek měl zaťaté pěsti, Davidovy ruce byly volně svěšené podle těla. Petra si všimla jejich propocených triček na zádech, neboť teď stáli mezi ní a Richardem.

Polila ji hrůza. Dosud to byla vždy ona, kdo si stoupl mezi tyrana a jeho obět, pokud se situace vyhrotila. Děti se dodnes snažily konfliktu vyhnout, jak to jen bylo možné. Jejich neúčinnější obrana byla být neviditelní. Na odpor a neposlušnost, které mu právě ukázali, nebyl zvyklý, a bude je za ně chtít náležitě potrestat.

Začala se zvedat, ale v tu chvíli Richard zaútočil. Udeřil Davida prudce pěstí do břicha. Ten zavrával, a s heknutím dopadl na zem před Petru. Jeho tělo minulo její hlavu jen o pár centimetrů.

V následujícím momentě obdržel Marek facku a kopanec do nohy. I jemu se podlomila kolena, ale udržel rovnováhu a rychle se klidil do ústraní.

Zadýchaný Richard se rozhlédl kolem sebe. Nikdo mu nestál v cestě, jeho celá rodina byla zase na svém místě: na kolenou, mezi střepy a zbytky jídla. Jediné, co zůstalo v malé jídelně nedotknuté, byl talíř s česnekovým chlebem. Richard ho opatrně sebral ze stolu a mrštil s ním směrem k odpadkovému koši. Pak sebral z lavice u dveří boty a bundu. Než konečně za sebou prásknul hlavními dveřmi, ještě jednou se na ně otočil a přejel je prázdným, vytřeštěným pohledem.

Třetí kapitola

Se zvukem odjíždějícího auta se Pavlík rozplakal. Petra k němu natáhla ruku. Uchopil její prsty do svých, a pomalu se napůl vysoukal zpoza stolu. Pak se zastavil.

„Pojď ke mně,“ vybídla ho. Vnitřnosti jí zaplavila vlna něhy a vděku za relativně rychlý závěr konfliktu, která se drala na povrch a ona pocítila potřebu ji předat dál.

Zavrtěl hlavou a otřel si slzy. Pak dlouze popotáhl. A opět se rozbřečel.

„Nebul,“ zahučel Marek a zvedl se ze země. David se zvedal o poznání pomaleji. Petra se na ně ohlédla. Marek měl zarudlou tvář, kterou si občas mnul. Odlouдал se do kuchyně, aby přinesl koš na odpadky a začal sbírat střepy z talířů.

David se ještě nezvedl úplně. V očích se mu neleskly slzy, ale zračil se v nich čistý vztek a vzdor. Petra mu rozuměla. Věděla, jak moc se snaží, aby ho Richard uznával jako dospělého a jak otcovým pohrdavým chováním nesmírně trpí. Nevěděla, co jim říct. Jen si povzdychla, a mechanicky sáhla na první střepy.

„Mami, nech to, my to uklidíme,“ zarazil ji David.

Zvedl se a přesunul se k Markovi. Něco mu zašeptal, a Markovi to zacukalo kolem úst. Pak do Davida jemně strčil a krátce se zasmál. Oba zvýšili tempo, a větší střepy rychle mizely z podlahy.

Petra od nich nemohla odtrhnout zrak. Byla na ně nesmírně pyšná, jak spolu vycházejí, jak si pomáhají, podporují se. Nikdo nikdy nepoznal, že jsou jen poloviční bratři, že David není její vlastní syn. Zvláštní hříčkou přírody a genetiky měli s Markem stejně kaštanovou barvu vlasů a nazelenavý nádech v očích jako ona, i když jak Richard, tak Davidova biologická matka Helena byli oba spíše špinaví blondáci s tmavýma očima.

Povšimla si Pavlíka, který se snažil nenápadně proplížit za jejími zády, zřejmě do dětského pokoje. Natáhla ruku, aby ho zadržela.

„Kampak, mladej? Nejdříve zaplať, pak tě pustím,“ našpulila rty. Chtěla ho obejmout, přitisknout k sobě a ukázat mu, že jeho dětství neobnáší jen strach, ale i lásku a úkryt v jejím náručí.

Pavlíkovy tváře zrůžověly. Díval se do země a mlčel.

„No co je, kde je moje mýtné?“ snažila se o škádlivý tón hlasu.

„Když já...“ zarazil se a polkl. Vyhnul se pohledu do jejích očí.

„Když ty co?“ pohládila ho po konečcích blondatých kudrlínek, na které ze své sedící polohy na zemi stěží dosáhla.

„Když já se musím jít nejdřív převléknout...“ pootočil se a ukázal na své mokré kalhoty.

„Tak utíkej,“ povzdychla si při pohledu na velkou, tmavou skvrnu v jeho rozkroku. Cítila, jak ji něha opouští a místo ní se v ní zvedá vlna vzteku, ale jen na pár vteřin. Pak ji vystřídal kratoučkový pocit lítosti, kterou téměř okamžitě odsunula bezmoc. Přehnal se jí to mozkiem během krátkých dvaceti vteřin, a pak už zase necítila nic, jen osvobozující otupělost. Stoupla si a také zamířila do ložnice.

Zatímco kluci uklízeli jídelnu i kuchyň, rychle se v ložnici převlékla, učesala a přepudrovala si zarudlou tvář. Za čtvrt hodiny jí začínala hodina statistiky. I když se na vyučování svědomitě připravila, nebyla si tak úplně jistá, jestli do školy opravdu pojede.

Vrátila se do jídelny, kde bylo vše uklizeno a na svém místě. Kluci i Verunka zmizeli ve svých ložnicích – tři kluci ve velkém, Verunka sama v malém pokojíku.

„Má někdo ještě hlad?“ zavolala na ně.

Vykoukli ze dveří s pohledy více než výmluvnými. S povzdechem se podívala na hodinky.

„Já jim namažu chleby s burákovkou,“ nabídl se rychle David.

„My ti pomůžeme,“ přidal se Marek a popostrčil i Pavlíka. Namazat několik chlebů burákovým máslem a jahodovým džemem jim trvalo jen pár minut.

Vyšli ven z malého dřevěného domku ven na ulici. Ten jejich byl šedivý, s bílými okenicemi a maličkou verandou se dvěma schůdky, od kterých vedla krátká pěšinka k příjezdové cestě, na které parkovala svůj dvanáct let starý, hnědý kombík značky Pontiac. Richard jí ho sehnal před několika lety od nějakého zákazníka za patnáct stovek, které pak poctivě splácela celý rok.

Nikdy to auto neměla ráda, ani ten šedivý dům, který vypadal smutně až opuštěně v ulici plné žlutých, modrých a růžových domků, u kterých Petra tušila radostnější rodinný život a kde tento její pocit podtrhovaly i trsy různých barevných květin, kterými si jejich sousedé zdobili své předzahrádky. Richard, šetřící každý dolar, jí nikdy nedovolil utrácet za takové hlouposti, jakými beze sporu byly neužitečné květiny. Rozhodoval o všem, za co směla nebo nesměla utratit prakticky každý dolar, který vydělala a ona se jen přizpůsobovala.

Za chvíli již uháněli autem po dálnici, a Petra se ze všech sil snažila soustředit na řízení. Splašené myšlenky jí prolétaly hlavou tak rychle, že je ona sama jen stěží registrovala.

„Mohli jsme počkat doma,“ bručel ze zadní sedačky Pavlík.

„Dneska raději ne, nevíme, kdy a v jaké náladě se vrátí,“ odvětila.

„A kam vlastně táta šel?“ zeptala se Verunka.

Petra ji ale neslyšela, myšlenky, které se jí honily hlavou, dokonale překřičely všechny zvuky zvenčí.

Verunka začala netrpělivě okopávat sedačku před sebou.

„Slyšíš mě, mami? Kde je táta?“

Petra nadskočila.

„Sklapni a nech mamku řídit,“ otočil se na sestru Marek. Podepřel si hlavu rukou a zavřel oči.

„Ale já nechci jet do žádné pitomé školy! Chci jet domů za tátou a dívat se s ním na pohádky!“ křičela Verunka a tloukla pěstmi do opěradel své dětské sedačky.

„Já si tam jen rychle něco vyřídím, a hned pojedeme zpátky,“ slibovala rychle Petra.

Holčička se spokojeně usmála a začala si zpívat. Nikdy se nevydržela mračit déle než pár minut.

„Počkáme v autě,“ přikývl Marek a zesílil zvuk rádia. Opět si podepřel zamračené čelo a ponořil se do vlastních myšlenek.

Profesor Logan jí hleděl do očí a pomalu zopakoval otázku:

„Jste si jistá, že je vše v pořádku?“

Petra na něj vykouzila sladký úsměv. Pokývala hlavou a v tu chvíli si všimla jeho upřeného pohledu. Mimochodem si prsty přihladila několik pramínků vlasů na levou tvář. Zřejmě potřebuje přidat make up.

„No dobře, tak běžte, když máte ty nemocné děti. Já vím, že to dohodíte, je jen škoda těch zmeškaných hodin...“

Dál ho neslyšela. Kvapně sebrala ze stolu papíry se zadáním na další hodinu a beze slova vyběhla z učebny.

Na palubní desce se s houknutím rozsvítilo červené světýlko.

„Hladové oko na mě zase mrká,“ povzdechla si a bezděčně zpomalila. Rozhodla se zastavit u nejbližší benzínové pumpy, aby nezapomněla. Nerada plnila nádrž v ranním shonu při cestě do práce.

Během čepování benzínu si protahovala záda a rozhlížela se kolem sebe. Minivan, který parkoval před nimi, se mírně kymácel ze strany na stranu. Ozývalo se z něj veselé brebentění a občasný hlasitý výbuch smíchu.

Zřejmě mládež, pomyslela si s úsměvem a zároveň nakoukla do auta na své děti, sedící tiše a nehnutě. Žádné poštuchování, žádný smích, jen vážné a zamýšlené pohledy.

Slabě se otrásla. Často slyšovali s Richardem od známých, jak jsou jejich děti slušně vychované. Nehlučí, neběhají kolem, nekřičí, poslouchají bez odmouvání. Věděla ale, že to s tou výchovou není tak úplně pravda. Žijí jen v neustálém strachu a stresu, aby otce něčím nevyprovokovaly, aby se mu neznělbily. Aby ho nerozčílily. Vůbec nejsou vzorné, jsou poznamenané.

Stiskla rty pevně k sobě a hlasitě vzdychla. Stejně jako já, jsou ve stejné pasti, ze které se tak těžko uniká. V pasti, která člověka svírá ze všech stran

tak, že se občas musí zastavit a přesvědčit se, zda se ještě vůbec dokáže plně nadechnout a neustále ho pronásleduje pocit, že se jednou zcela určitě udusí.

Se svými neveselými myšlenkami vykročila pomalu ke vchodu do benzínové stanice. Když byla jen asi dva metry ode dveří, ty se náhle rozletěly dokořán, a proti ní se z útrob malé zděné budovy vyhrnula skupinka pěti lidí v hlučném hovoru.

„Nancy, dnes se od tebe v kasínu nehnu ani na krok,“ smál se vysoký vousáč na drobnou šedesátnici v zářivě červené bundě s kapucí.

„No to jsem to s tebou vyhrála, zetřáčku,“ mrkala na něj se smíchem.

Druhý muž, o deset centimetrů menší a několik let starší než první, zato se širokými rameny a vypracovanou postavou vzpěrače nebo fotbalisty, prudce objal dvě zbývající ženy kolem ramen a zavolal: „Dnes je vaše poslední šance vyhrát jackpot, jinak se musíme zítra ráno vrátit do práce!“

Mladší blondýnka ho se smíchem plácla přes ruku spočívající na jejím rameni.

„A kam jinam bys chtěl jet, Jacku? Zlatý Branson je to nejbáječnější místo na světě!“

„Když to říkáš ty, tak tam tedy snad i s tím jackpotem zůstanu,“ povzdechl si naoko vážně Jack a na vteřinku si přitiskl obě ženy ještě blíže k sobě.

Petra si ani neuvědomovala, že je s úsměvem sleduje. Náhle si všimla upřeného pohledu jedné z žen, rozpačitě odvrátila zrak a zaběhla do budovy benzínky zaplatit.

Hm, Branson. To je tuším někde na jihu Missouri, přemýšlela. Vypadali tak spokojeně a bezstarostně, musí to být moc fajn mít přátele, legraci a klidný život. Musí to být skvělý pocit, nebát se a být svobodný, volný člověk, který si žije svůj život podle svého. Musí to být úžasné necítit potřebu si čas od času zkontrolovat tep, aby se člověk ujistil, že prázdno v duši nemusí automaticky znamenat i konec tělesný.

Když se vrátila zpátky do auta, děti stále jen mlčky seděly, téměř bez hnutí. V jejich očích se zrcadlil strach, usazený hluboko v jejich mladých duších. Při pohledu do těch očí měla vždy pocit, že se její vlastní duše i srdce drobí na malé kousíčky, které pak tajně někde v koutku smete na hromádku a jejich střípky slepuje zpátky k sobě hořkými slzami.

„No tak, usmějte se trochu. Doma si uděláme popcorn a podíváme se na nějaký pěkný film,“ snažila se je trochu rozveselit. Verunka spokojeně zatleskala rukama, ba i Pavlík se trochu uvolnil.

„Jak dlouho si to od něj ještě necháš líbit?“ vybuchl náhle Marek, když nastartovala.

Nepodívala se na něj. Obě ruce jí sklouzly z volantu do klína. Dívala se upřeně na malou tečku na předním skle.

„Slyšíš mě, mami?“ jeho hlas změkl a ztišil se, bolestná naléhavost v něm ale zůstala. „Odpověz mi, jak dlouho ještě? Proč od něj někam neodejdeme?“

Hlasitě vydechla. Otevřela ústa k odpovědi, a zase je zavřela. Nechtěla ho jen tak odbýt a jiná slova ve svém vědomí nenacházela.

„Bojím se ho. Bojím se, že ti něco udělá, něco vážného. V noci se mi o tom zdá,“ pokračoval rychlým, přeskakujícím hlasem.

„Mně se v noci zdá o videohrách,“ ozval se Pavlík. „Jak chodím po ulici a do všech střílím. Zabiju každého, koho potkám!“

Cítila, jak jí naskočila husí kůže. Musí je nějak ochránit, musí jim něco odpovědět. Nesmí dopustit, aby se v nich hromadily zlost a strach, aby je to poznamenalo na celý život.

„Táta se o nás stará, tvrdě pracuje. Je jen unavený a podrážděný. Určitě se mu i stýská po Čechách, po babičce, přátelích a tak. Nese na sobě velkou zodpovědnost za celou naši rodinu. Na to nesmíte zapomínat!“ řekla jim tiše.

„Jak bysme mohli,“ usklíbl se Marek. „Nic jiného od něj neslyšíme. Bez přestávky nám jen otlouká o hlavu, jak se za nás celý život obětoval, a jak si toho nevážíme a nezasloužíme si to. Jaký nevděční parchanti to jsme.“

„On to tak nemyslí, vždyť vás má rád. Všechny nás má rád, jen to asi neumí správně vyjádřit,“ povzdechla si. Marek jen zavrtěl hlavou a otočil se od ní na druhou stranu. Uzavřel se zpět do své ulity a zastrčil růžky.

„Já ho mám taky rád, jen kdyby na nás tak nekřičel a všechno mi nerozbíjel,“ řekl Pavlík.

Verunka je celou dobu sledovala s vykulenýma očima. Když nastalo delší ticho, rozhodla se také promluvit.

„Se mnou táta skáče přes kopce, je to skvělá zábava. Moc se nasměje. Stejská se mi po něm a chci za ním domů! Proč ještě nejedeme, mami?“

„O čem to mluvíš? Přes jaké kopce skáčete a kdy?“ podivila se Petra.

Verunka se podrbala v rozčuchaných vlasech.

„Ráno, po cestě do školky. Jezdíme zadem kolem kostela, kde jsou velké kopce. Táta se vždycky pořádně rozjede až na samý vršek, a pak z něj letíme dolů ve vzduchu, jako to dělají auta v televizi! Je to děsná bžunda, jako v lunaparku.“

Petra si vybavila klikatou úzkou silnici za kostelem, a udělalo se jí zle.

„To nic není,“ mávl rukou Pavlík, „to s námi dělá táta každou chvíli. Jenom se nesmíme připoutat, to pak nevyskočíme dost vysoko na sedačkách! Jednou jsme takhle přeletěli kopec, a proti nám šla skupina lidí, asi do kostela. Jen tak tak před námi stačili naskákat do příkopu!“ zasmál se.

„Chápete vůbec, jak je to nebezpečné?“ zakřičela na ně.

„Táta říká, jak jsi ustrašená, a jak ti nemáme radši říkat nic. Asi má pravdu,“ zabručel Pavlík a zavrtěl se hlouběji do sedačky.

„Tak já jsem ustrašená? Můžeme si to vyzkoušet teď hned a tady, kdo je ustrašený,“ řekla mu klidným hlasem. „Tak co mi ještě nemáte říkat?“

Dívali se na podlahu a mlčeli. Marek se pootočil směrem k nim, aby ho lépe viděli. Pak jemně zavrtěl hlavou.

„Neukazuj jim, co mi mají říct a co ne,“ obořila se na něj. „Chceš po mně, abych dělala závažná rozhodnutí, a přitom mi lžete! Děláte věci za mými zády, a já nic nevím! Co mi ještě nesmíte říkat?“

V autě bylo horko a dusno. Potili se a vypadali, jako by z něj nejraději vystoupili. Nebo sklouzli pod sedačky. Nebo se vypařili do vzduchu.

„Jsou to takové maličkosti, ale ty je nemáš ráda,“ prolomil ticho Marek.

„Například?“

„Například nám kupuje Colu a čipsy k snídani, nebo třeba zmrzlinu.“

„Colu a zmrzlinu k snídani? A to vám není špatně?“ zavrtěla hlavou.

„Ani ne. Je tu kousek od nás restaurace, táta si tam vždycky dává steak a nám koupí zmrzlinu. Ze steaku k snídani by mi asi špatně bylo,“ řekl Marek.

Pocítila lítost. Kolikrát jí nedovolil, aby koupila dětem čerstvé ovoce, že je moc drahé, ale za jeho steak k snídani mu peněz líto není.

„Zase tak často tam s ním ale nechodíme,“ namítl Pavlík. „Jen o víkend, když jsme v obchodech dost šikovní.“

„Šikovní?“ nechápala Petra. Zahlédla, jak Marek obrátil oči v sloup.

„Ale nijak,“ zavrtěl hlavou Pavlík.

„Tak přestanete mi už konečně lhát?“ otočila se na něj.

„No, párkrát jsme pro něj něco pronesli pod bundou,“ pokrčil rameny.

„Jako ukradli?“ Nemohla tomu uvěřit, i když okamžitě věděla, že je to pravda.

„Táta tomu říká znárodnování,“ vysvětloval Marek. „Vysvětlil nám, že my jsme chudí a kapitalisti v obchodech využívají toho, že ty věci nutně potřebujeme. Oni jsou bohatí, jim to neublíží, a nám pomůže. Víš, jako to dělal i Robin Hood. Bereme jen těm bohatým, a na tom není nic špatného.“

„Krádež se nerozlišuje podle toho, jestli je ten okradený chudý nebo bohatý, to byste snad mohli dávno vědět. Krádež je vždycky jenom krádež!“ Otevřela dveře od auta a vystoupila. Foukání chladného větru do obličeje ji trochu vzpamatovalo. Obešla auto několikrát dokola, a zase se do něj posadila. Zavřela dveře, a popojela na prázdné parkoviště vedle benzínky. Opět vystoupila, opřela se zadkem o kufr auta a zapálila si cigaretu.

Marek také vystoupil, a přistoupil k ní.

„Mami, nezlob se na nás,“ řekl.

Zvedla hlavu a zahleděla se do jeho zamračených očí.

„Na vás se nezlobím,“ odvětila. „Na vás ne.“

„A na tátu?“ zeptal se. Vteřinku zaváhala, ale pak zavrtěla hlavou.

„Tak na koho?“ naléhal.

„To by bylo na moc dlouhé povídání,“ odpověděla, a odhodila nedopalek cigarety na zem. Stoupla si na něj pravou botou a důkladně ho drtila špičkou své botasky, až se rozdrobil na maličké kousky. Příští závan větru ho rozfoukl po prázdném parkovišti. Zůstala po něm jen tmavě šedivá skvrnka na světlém betonu.

„Moc dlouhé a složité povídání,“ zamumlala si sama pro sebe, a nastoupila zpátky do auta.

Nevěděla, jak jim má vysvětlit, že když si jednou za čas dovolila, aby pocítila nějaké emoce, přemohla ji nekonečná frustrace z toho, že nevěděla, na koho nebo na co se má vlastně zlobit. Nakonec si vždy vybrala to nejjednodušší řešení. Zasadila všechny své pocity hluboko do svého vědomí a zablokovala je neproniknutelnou zdí. Jednou, až přijde ten pravý čas, je vytáhne na světlo a vyřeší je. Jednou, až nastane ta pravá chvíle. Ale dnes to určitě není. Dnes na to ještě nemá sílu.

Pohodila hlavou a usmála se do zpětného zrcátka.

„Nemáte někdo chuť na zmrzlinu?“